

a rekurs jakožto jediný podle exekučního řádu možný opravný prostředek nemohl míti výsledek, ježto povolení exekuce a nařízení dražby bylo formálně správné. Žalobci nelze přisvědčiti. Opravnými prostředky v soudním řízení předepsanými nemíní se v § 2 syndikátního zákona č. 112/1872 jen opravné prostředky, o kterých rozhoduje vyšší stolice. Pro tento úzký výklad není v uv. zákoně opory a míní se v § 2 uv. zákona všechny právní prostředky, které k odvrácení škody z porušení úřední povinnosti mohou sloužiti (tak rozhodnutí Gl. U. 14745, 15745, n. ř. 528, sb. n. s. č. 13121). Opravným prostředkem, kterým v případě, o nějž šlo, mohla dražba a škoda prý z ní vzniklá býti odvrácena, bylo nejen oznámení podle obdoby § 39 č. 1 ex. ř. prvním soudem uvedené (sb. n. s. 5650, 5861, 6291), nýbrž také žaloba podle § 39 č. 5 ex. ř. (sb. n. s. 6394, 6725, 9259). Žalobce, ač zvěděl o dražbě na den 2. prosince 1931 nařízené již dne 27. listopadu 1931 a tudíž mohl některým z uvedených opravných prostředků dražbu odvrátiti, to, což ani nepopírá, neučinil. Mimo to, jak svědčí o tom spis exekučního soudu, mohl se žalobce domoci odvrácení dražby a škody, která mu z ní vznikla, také rekurem, ale podal jej až po dražbě. První soud právem seznal, že žalobce, nepouživ opravných prostředků zákonem předepsaných, pokud se týče nepouživ jich včas, zavinil si škodu sám, a právem uznal, že žalobní nárok není důvodem po právu.

Čís. 14003.

Zákon ze dne 22. prosince 1924, č. 286 sb. z. a n. o úsporných opatřeních ve veřejné správě.

Ustanovení § 17 (2) č. 1 zákona vztahuje se i na aktivní požitky ze služebního poměru u obce, jenž jest služebním poměrem jen prozatímním a vypověditelným a nepodléhá zákonným předpisům o trvale ustanovených obecních zřízeních.

Ustanovení § 18 zákona má na mysli výdělečné příjmy jiného druhu, než jsou příjmy uvedené v předchozím § 17.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1934, Rv I 1604/33.)

Žalobce byl jako traťmistr státních drah přeložen dnem 1. ledna 1926 na trvalý odpočinek. Od 11. dubna 1927 byl žalobce zaměstnán u městské obce K. jako silniční dozorce. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu, by bylo zjištěno proti žalovanému, že žalobce jest k obci K. v poměru soukromoprávním, a by žalovaný byl uznán povinným se žalobcem při výplatě požitků odpočivných nakládati jako se zaměstnancem soukromých služeb ve smyslu § 18 zák. č. 286 sb. z. a n. z roku 1924 a že není oprávněn činiti z jeho odpočivných platů srážky a že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 5.200 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Jest zjištěno, že žalobce je zaměstnán u městského úřadu v K.

provisorně na 6týdenní výpověď jako silniční dozorce s měsíčním služným 1.000 Kč. Službu nastoupil dne 11. dubna 1927 s platem 200 Kč týdně, od 1. prosince 1928 byl mu plat zvýšen na 1.000 Kč měsíčně. Žalobce, mající státní odpočivné požitky, opatřil si, nastoupiv u městského úřadu v K. místo silničního dozorce, nestátní veřejný aktivní požitek. Nastoupením služby stal se zaměstnancem obce, tedy veřejnoprávní korporace uvedené v § 28 a 20, odst. 2 b). Ježto tedy jde o získaný nestátní veřejný aktivní podnik, bylo jeho státní odpočivné požitky zkrátiti ve smyslu § 17 odst. (2) písm. a) zák. čís. 286/1924 na polovici, což strana žalovaná provedla. Že by v souzeném případě šlo o »jiný výdělečný příjem«, jaký má na mysli § 18 téhož zákona (t. j. jiný, než o nichž je řeč v § 17), prokázáno nebylo a ani býti nemohlo, když je nesporno, že jde o zaměstnání u veřejnoprávní korporace. Že žalobce byl přijat provisorně a na výpověď, na věci nic nemění, ježto zákon v tom směru nečiní rozdíl a nepředpokládá, že by snad pro nové zaopatřovací požitky ve smyslu § 17 bylo nutné jen zaměstnání stálé. Co do doby počátku srážek jest zjištěno, že žalobce nabyl nového příjmu 1.000 Kč měsíčně dnem 1. prosince 1928 a od toho dne byly také jeho pensijní požitky kráceny. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Soud odvolací souhlasí s názorem prvního soudu, že žalobce, jako silniční dozorce obce K. spadá pod ustanovení § 17 čís. 2 zák. z 22. prosince 1924 čís. 286 sb. z. a n. bez ohledu na to, zda byl přijat na výpověď provisorně a bez nároků na odpočivné. Strana žalující vytýká prvnímu soudu nesprávné právní posouzení právního postavení žalobce, jsouc názoru, že ustanovení § 17 čís. 2 cit. zák. může míti platnost jen u zaměstnanců, jichž poměry jsou upraveny podle zákonů ze dne 23. července 1919 čís. 443 a ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 z r. 1920 sb. z. a n. Prvý soud dovodil správně, že žalobce je nestátním veřejným zaměstnancem s určitými požitky, a právem požitky žalobcovy pokládá za nestátní veřejné požitky, které žalobce požívá jako zaměstnanec veřejné korporace v § 28 cit. zák. uvedené, a právem jej zařadil pod ustanovení § 17 čís. 2 cit. zákona. Žalobce jest zaměstnancem veřejnoprávní korporace a jako takový má nárok na nestátní, veřejné, aktivní požitky. V zákoně není výslovně stanoveno, že ustanovení cit. zákona vztahuje se jen na úředníky nebo zřizence v zák. čís. 443/19 a čís. 16/1920 zmíněné, a ostatně soudu nepřisluší zkoumati, zda obec K., přijavši žalobce za svého zaměstnance, přijala ho podle ustanovení právě citovaných zákonů. Pro použití restriktivního zákona podle § 17 čís. 2 stačí zjištění, že žalobce je zaměstnancem obce jako veřejné korporace a má nárok na nestátní veřejné požitky. Více dokázati tento zákon nepředpisuje. Žalobce vytýká, že jeho poměr měl býti posuzován podle § 18 cit. zák. Než pod toto ustanovení poměr žalobcův podříditi nelze, ježto ustanovení to má zřejmě na zřeteli jiné příjmy, než příjem ze služebního poměru k veřejnoprávní korporaci, na příklad příjem z majetku pozemkového, domovního, kapitálového nebo ze samostatných podniků (srovnej nálezy nejv. správ. soudu ze dne 14. října 1926 čís. 4636 ob. čís. 5950 adm. Bohuslav).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není sporné, že žalobce byl jako traťmistr státních drah přeložen dnem 1. ledna 1926 na trvalý odpočinek a že má nárok na státní požitky. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobce jest od 11. dubna 1927 zaměstnán u městské obce K. jako silniční dozorce, že má od 1. prosince 1928 za to měsíční plat 1.000 Kč a že byl přijat prozatímně na šestitýdenní výpověď. Z těchto zjištěných, pokud se týče nesporných skutečností dovedl odvolací soud správně, že se na žalobce vztahuje ustanovení § 17 odst. (2) čís. 1 zák. ze dne 22. prosince 1924 čís. 286 sb. z. a n., nikoliv ustanovení § 18 téhož zákona, jež má na mysli výdělečné příjmy jiného druhu, než jsou příjmy uvedené v předchozím § 17. Byl-li žalobce přijat do služeb obce K. jako silniční dozorce, jest ho pokládati za zaměstnance veřejnoprávní korporace uvedené v § 28 zák. čís. 286/1924 sb. z. a n. a nezáleží na tom, že tento jeho služební poměr jest jen prozatímní a vypověditelný, a že se na žalobce, jak tvrdí, nevztahují zákony ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. (o obecních úřednících) a ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 (o trvale ustanovených obecních zřízeních), neboť v tomto směru zákon čís. 286/1924 sb. z. a n. v § 17 odst. (2) čís. 1 a v § 20 odst. 2 b) nikterak nerozlišuje. Pokud se v § 20 odst. 2 b) poukazuje na § 28, jest tímto poukazem zřejmě vysloveno jen, že veřejnoprávními korporacemi jest rozuměti země, župy, okresy a obce, n e l z e však z tohoto poukazu nikterak vyvozovati, že se ustanovení § 20 odst. 2 b) vztahuje jen na takové zaměstnance těchto veřejnoprávních korporací, pro něž platí zákony čís. 443/1919 a čís. 16/1920 sb. z. a n. a jež dovolatel označuje jako zaměstnance »normované«. O nejasnosti zákona v tomto směru nelze mluvit.

Čís. 14004.

V pracovním soudnictví není přípustná delegace jiného soudu z důvodů vhodnosti.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1934, Nd I 476/34.)

Nejvyšší soud odmítl návrh žalovaného, by z důvodů vhodnosti byl delegován jiný pracovní soud.

Důvody:

Žalovaný navrhl za sporu projednávaného před pracovním soudem v Praze, by na místě tohoto soudu byl z důvodů vhodnosti, jež uvádí, delegován buď pracovní soud v Brně neb oddělení okresního soudu v Boskovicích pro spory pracovní. Je tedy především řešiti otázku,